

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **NET and GAMES a.s.**, se sídlem Bednářova 621/29, Brno, právně zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem, se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.1.2011, č.j. MMB/0023741/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31.1.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.1.2011, č.j. MMB/0023741/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-střed,

odborem obchodu, dopravy a služeb dne 1.12.2010, č.j. 100084146/VANJ/VHA/005, sp. zn. VHA011000120 (dále jen „platební výměr správce poplatku“) a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 446 ks jiného technického herního zařízení (interaktivní videoloterijní terminály), za zdaňovací období od 1.10.2010 do 31.12.2010, v celkové výši 2.223.000,- Kč.

II. Obsah žaloby:

První uplatněnou námitkou je námitka směřující proti legislativnímu procesu přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolení Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a §10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě, kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“.

Podle žalobce je text novely č. 183/2010 Sb. nesrozumitelný, neboť používá pojem výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. Pod pojmem jiné technické herní zařízení je dle žalobce třeba rozumět funkčně celistvý herní systém, a nikoli pouze koncová zobrazovací zařízení. Není tak možné vyměřovat poplatek za každý videoloterijní terminál, neboť tento není schopen samostatně realizovat hru. Samostatný videoloterijní terminál je pak součástí technického herního zařízení centrálního loterijního systému, který je povolován jako celek. Nebyl-li by názor žalobce o neaplikovatelnosti § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích akceptován, pak je nutné pojem „jiné technické herní zařízení“ interpretovat ve smyslu zákona o loteriích. Pojmu „jiné technické herní zařízení“ by odpovídal pojem „jiná hra povolovaná Ministerstvem financí“ a touto hrou se pak rozumí centrální loterijní systém. Naopak interaktivní videoloterijní terminál nemůže být považován za herní zařízení ve smyslu zákona o loteriích, protože postrádá způsoblost k naplnění sázkového vztahu. Jedná se pouze o zobrazovací jednotku centrálního loterijního systému.

Ustanovení zákona je rovněž nejasné a umožňuje dvojí výklad, a proto měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného došlo k porušení zásady in dubio mitius či

in dubio pro libertate - v pochybnostech ve prospěch poplatníka či soukromé osoby. Žalobce na podporu svých tvrzení uvádí judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

Žalobce dále nesouhlasí se závěry Metodického sdělení Ministerstva financí vydaného odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování dne 6.8.2010 (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí ČR) ohledně výkladu pojmu „technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Dle metodického sdělení je pod tímto pojmem nutné rozumět nejen centrální jednotku, ale i místní kontrolní jednotku a samotné koncové terminály. Takto provedený výklad pojmu „technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je dle žalobce nesprávný a nedostatečně odůvodněný. Podpora tohoto výkladu argumentací, že se povolení vydává nejen pro centrální jednotku, ale i pro koncový terminál, neodpovídá skutečnosti. Povolována je totiž vždy hra provozovaná prostřednictvím jednoho funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému a tedy nejsou povolovány jednotlivé koncové terminály.

Závěrem žalobce uvádí, že dne 26.11.2010 podal žádost o zúžení rozsahu povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry v rozsahu v žádosti specifikovaných terminálů. Místní poplatek za poslední čtvrtletí roku 2010 tak byl nesprávně vyměřen také z terminálů, jež nebyly a nejsou žalobcem provozovány, resp. nebudou spadat pod vydané povolení. Ve vztahu k těmto terminálům bylo žalobcem požádáno o zúžení povolení a zákon o místních poplatcích umožňuje poplatky vybírat výlučně z provozovaných technických herních zařízení, jež byla povoleny Ministerstvem financí.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný se neztotožnil s názorem, že by ustanovení zákona o místních poplatcích bylo nesrozumitelné a neurčité pro nejednoznačné vymezení předmětu místního poplatku. Rovněž nesouhlasí s tím, že bylo přijato protiústavním způsobem. Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem, který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení, jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“ pak odkazuje na ust. § 1 zákona o loteriích. V zákoně o loteriích nemá oporu tvrzení žalobce, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces. Takové podmínky platí pouze pro výherní hrací přístroje. Dále žalovaný provádí výklad pojmu „jiná“ a „povolená Ministerstvem financí“. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterijní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. K tvrzenému porušení zásady „in dubio mitius“ žalovaný uvádí, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat. K metodickému sdělení Ministerstva financí pak žalovaný uvádí, že obsah sdělení neměl dopad do žalobcovy právní situace, a proto se k této námitce nebude vyjadřovat. K podané žádosti o zúžení povolení žalovaný uvádí, že žalobce nedoložil změnu příslušného rozhodnutí o povolení. Místnímu

poplatku podléhají všechna povolená jiná technická herní zařízení, protože pojem provozovaný se vztahuje pouze k výhernímu hracímu přístroji. Obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010 v čl. 6 odst. 2 pro rok 2010 pak váže zánik poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu jiného technického herního zařízení, k jehož prokázání nedošlo. Podaná žádost totiž neznamená trvalé vyřazení zařízení z provozu.

IV.

Jednání dne 26.4.2013

Žalobce především setrval na argumentaci a námitkách, které uvedl v žalobce. Zdůraznil, že předmětem místního poplatku mohou být jen zařízení provozovaná a nikoliv povolená. Žalovaný se nařízeného jednání nezúčastnil. Soud provedl dokazování rozhodnutími Ministerstva financí ze dne 30.4.2009, č.j. 34/33390/2009, ze dne 22.9.2009, č.j. 34/98868/2009 a ze dne 19.3.2010, č.j. 34/103018/2009, jimiž bylo žalobci povoleno provozování Centrálního loterního systému KAJOT VLT, MULTILOTO a SYNOT IVT. Dále soud provedl dokazování Standardem centrálního loterijního systému, vydaným Ministerstvem financí dne 17.12.2008, č.j. 34/106819/2008, Metodickým sdělením Ministerstva financí ze dne 6.8.2010 a žádostí žalobce o zrušení povolení provozování k provozování loterie dle zákona o loteriích z 26.11.2010.

V.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

Námitka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námitka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních

poplaticích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

Nesrozumitelnost textu novely a pojem jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu

Nesrozumitelnost textu novely podle žalobce spočívá v zavedení neurčitého pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží přitom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pro vypořádání této žalobní námitky je třeba zohlednit § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, podle kterého se zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně

nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zdejší soud zohlednil rovněž nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž ústavní soud dospěl k závěru, „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterijního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální

přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“.

Obdobně tento pozměňovací návrh obhájoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nerefletoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Porušení zásady „in dubio mitius“

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě že legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezů Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV ÚS 666/02, nálezů Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44 tak nejsou v souzeném případě aplikovatelné.

Námítky proti metodickému sdělení Ministerstva financí

Žalobce dále zpochybňuje Metodické sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, publikované dne 6.8.2010 Ministerstvem financí – odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí). Podle žalobce je výklad provedený v tomto sdělení nesprávný a nedostatečně odůvodněný, neboť podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je povolována Ministerstvem financí hra provozovaná prostřednictvím jednoho funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému a v žádném případě nejsou povolovány jednotlivé koncové terminály.

K těmto námitkám krajský soud nejprve v obecné rovině uvádí, že předmětem tohoto řízení je přezkum zákonnosti žalobou napadených správních rozhodnutí, jak jsou označena v záhlaví tohoto rozsudku, nikoliv citovaného metodického sdělení Ministerstva financí. Napadená správní rozhodnutí je soud povinen přezkoumat na základě konkrétních žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Námitky týkající se nesprávnosti žalobcem poukazovaných částí zmiňovaného metodického sdělení bez přímého označení

v čem konkrétně mají být žalobami napadená správní rozhodnutí nezákonná jsou proto zčásti neprojednatelná a z části jsou na samé hranici projednatelnosti.

Předmětné metodické sdělení se zabývá dvěma okruhy otázek. Nejprve otázkou, zda „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“. Metodické sdělení přitom vyslovilo kladnou odpověď na danou otázku. Druhou otázkou, kterou se metodické sdělení zabývá je, zda předmětem místního poplatku jsou povolená technická herní zařízení bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. V metodickém sdělení je vysloveno, že nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Povolená technická herní zařízení jsou tedy předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv.

Žalobce v podané žalobě napadá právě první okruh otázek, tedy závěr že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“.

Námítka subsumace interaktivního videoloterijního terminálu pod pojem technického herního zařízení (zejména ve smyslu zákona o místních poplatcích) byla soudem řešena výše. V této části proto soud pouze odkazuje na výše uvedené vypořádání.

Pouze na okraj soud poznamenává, že skutečnost, zda byl žalovaným proveden výklad pojmu na základě výše citovaného Metodického sdělení Ministerstva financí není pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí podstatná, neboť vymezení předmětu místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení bylo provedeno zcela v souladu s teleologickým výkladem zákona o místních poplatcích.

Námítka zúžení rozsahu povolení a výběr místního poplatku z povolených jiných technických herních zařízeních

Žalobce především při jednání polemizoval s posouzením otázky výběru místního poplatku z povolených či provozovaných jiných technických herních zařízení. Žalobce je toho názoru, že správce poplatku nezákonně stanovil poplatek také za zařízení, která sice byla povolena, ale nebyla dosud umístěna a uvedena do provozu. Podle žalobce je tento postup nepřipustný.

Ze znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu [§ 1 písm. g)] podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí [§ 10a odst. 1]. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7.9.1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích.

Obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 21/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti je dle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 21/2010 vázán na den, kdy nabylo právní moci povolení jiného technického herního zařízení vydané Ministerstvem financí. Správní orgány se tedy správně a v souladu s obecně závaznými předpisy řídily zákonem o místních poplatcích. Pokud nějaká obecně závazná vyhláška váže vznik poplatkové povinnosti na den uvedení do provozu (např. OZV Statutárního města Teplice č. 4/2010 a č. 5/2010), jedná se o přípustnou odchylku od zákonné úpravy, neboť okamžik vzniku poplatkové povinnosti je dán pravidly ve srovnání se zákonnou úpravou pro poplatníka mírnějšími. Jak bylo uvedeno výše, město Brno však stanovilo vznik poplatkové povinnosti na den vydání povolení a tudíž zcela v souladu se zákonnou úpravou.

Soud dále posuzoval námitku zúžení rozsahu povolení. Zde je třeba zohlednit i obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Podle čl. 6 odst. 2 obecně závazné vyhlášky č. 9/2010 je vázán zánik poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu jiného technického herního zařízení. Dále pak podle čl. 4 obecně závazné vyhlášky č. 9/2010 je poplatník rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti. Z citovaných článků obecně závazné vyhlášky č. 9/2010 vyplývá, že předpokladem pro zánik poplatkové povinnosti je písemné doručení ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Samotné podání žádosti o zúžení povolení ze dne 26.11.2010 tedy neprokazuje trvalé ukončení provozu jiného technického herního zařízení, neboť žalobce až do vydání pravomocného rozhodnutí Ministerstva financí ve věci žádosti o zúžení povolení může provozovat předmětná jiná technická herní zařízení. Žalobce nedoložil a ani netvrdil, že o jeho žádosti bylo v průběhu řízení o vyměření místního poplatku Ministerstvem financí rozhodnuto. Správce poplatku a následně i žalovaný tak neměli v průběhu řízení dostatečný podklad prokazující, že byla tvrzená zařízení trvale vyřazena z provozu. Dále pak žalobce v průběhu řízení před žalovaným a správcem daně ani netvrdil, že by některé z povolených přístrojů byly trvale vyřazeny z provozu. Správce daně a následně i žalovaný proto neměli důvod nijak tuto skutečnost zohlednit při výpočtu místního poplatku. I k podané žalobě žalobce přiložil pouze žádost o zúžení povolení, proto soud setrval na názoru žalovaného a tuto žádost o zúžení povolení vyhodnotil jako nezpůsobilý podklad pro případné snížení místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, neboť doručení této žádosti nelze vyhodnotit jako písemné doručení ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního

hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí ve smyslu čl. 4 obecně závazné vyhlášky č. 9/2010.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímý potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

V.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnému orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo

na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26.4.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu